

UFO-Nyt nr. 4 udkommer i dag, torsdag den 18. november. Vi bringer her nogle smagsprøver fra det aktuelle nummer.

Trekantede fartøjer - hvad er de?

Af Richard M. Dolan

Observationer af „umulige“ fartøjer set på himlen er meget almindelige. De bliver også almindeligvis ignoreret. De bliver i hvert fald ignoreret af de officielle kanaler og magthaverne. En del af fænomenet skiller sig imidlertid tydeligt ud fra de traditionelle beretninger, nemlig de berygtede trekantede fartøjer.

Den amerikanske mainstreamkultur, som ellers er stiv og meget snæver, accepterer fra tid til anden, at den slags ting eksisterer. Det kan rent ud sagt også være svært ikke at acceptere dem. Der indkommer simpelt hen for mange rapporter. Og de kommer også konstant.

En typisk observation fandt sted lige over midnat den 2. marts 2003. En sikkerhedsvagt i et indhegnet område i Dallas så i 8

til 9 sekunder „en sort trekant uden nogen form for lys“ flyve mod vest.

Objektet var fuldstændig lydløst og så ud til at krydse himlen i en højde på omkring 400 m. Observatøren, som så trekanten forsvinde bag nogle huse, kontaktede politiet i Dallas. Han fik at vide, at ingen andre havde set objektet. Oplysninger om observationen er tilgængelig på National UFO Reporting Centers (NUFORC) hjemmeside. Observatøren talte med Peter Davenport, der leder NUFORC. Han mener, at observatøren „er meget oprigtig og troværdig“.

[1]

Her er en anden rapport fra NUFORC. Den 24. januar 2003 så en mand et objekt med facon som en trekant, mens han en aften kørte på en stille vej i Arkansas. Han satte farten ned, slukkede radioen og rullede bilruden ned. Han troede, at det var en helikopter, men kunne ikke høre støj.

Han standsede bilen og betragtede objektet, som nu svævede ca. 3 m over en telefonpæl. Han lagde mærke til, at det havde tre lys (rød, hvid og blå) - ét i hvert hjørne. Han betragtede objektet i omkring fem minutter, „og så var det væk“.

Ingen af disse observatører oplyste noget om fartøjets størrelse. Trekanternes størrelse varierer fra små til enorme. De fleste flyver meget langsomt og forholdsvis lavt. Nogle observatører beskriver dem som boomerang-formede i stedet for som trekanter.

Den kendsgerning, at de flyver lavt og langsomt, kræver mere end noget andet en forklaring, både videnskabeligt og politisk. Sagen bliver dog endnu mere kompliceret af, at disse trekanter også kan flyve med utrolig høj hastighed, og at de er så manøvreduktige. De foretager bratte u-vendinger og har en fantastisk acceleration.

Den berømte „politi-observation“ fra Illinois i begyndelsen af år 2000, hvor politibetjente så et gigantisk trekantformet objekt, er et af de bedst kendte tilfælde. Her var det flyvende objekt større end en jumbojet, fløj i en højde på 200 m og var enten lydløs eller forbavsende stille. Det fløj meget langsomt og havde en række blændende, hvide lys på siderne.

Alt dette er meget underligt. Men det, der gør sagen meget svær at forklare, er objektets måde at accelerere på. Med en af betjentenes ord var det i stand til at forsvinde i løbet af meget kort tid, „under et blink med øjet“ og „fuldstændig lydløs“. Det ene øjeblik var det kun 100 m borte, og det næste adskillige kilometer. [2]

Hvis det så var et isoleret tilfælde, kunne man mistænke observatøren for at tage fejl. Men det var ikke et isoleret tilfælde, så her bliver problemet endnu mere kompliceret. For et objekt magen til blev set adskillige gange i begyndelsen af 1980'erne i Hudson Valley nord for New York City.

Den 31. december 1982 rapporterede folk fra flere forskellige steder om sådanne objekter. Det drejede sig heller ikke om fester i New York i anledning af nytåret.

Objektet blev filmet. Det var meget stort, trekantformet, fløj mindre end 200 m over jorden, havde klare lys, fløj i små cirkler, og på et tidspunkt sendte det et søgelys ned mod motorvejen.

I juli 1984 trængte det samme eller et lignende objekt ind i luftrummet over atomkraftværket ved Indiana Point og afbrød elektronikken og kommunikationssystemerne, mens det svævede over reaktoren.

I begyndelsen af 1980'erne nåede antallet af observationer som dem i Hudson Valley op på over 1.000. I ét tilfælde blev der taget en videosekvens i en så god kvalitet, at den blev sendt til Jet Propulsion Lab i Pasadena. Konklusionen var: Helt sikkert et fysisk objekt! Men ikke et almindeligt luftfartøj. [3]

Så har vi de belgiske tilfælde, som ser ud til at være en del af en serie, som strækker sig fra Storbritannien til Rusland i perioden fra slutningen af 1989 til begyndelsen af 1990.

Den 29. november 1989 svævede et mørkt, trekantet objekt med en summende lyd over en belgisk politibil samtidig med, at det sendte et meget klart søgelys ned mod den. Mange mennesker kom med rapporter om objektet.

Det blev observeret hele vinteren, men især om natten den 30. marts 1990. Denne nat så i tusindvis af mennesker en lavtflyvende, trekantformet ufo (eller ufoer) med klare, blinkende lys i midten. Den fløj så langsomt som 45 km/t, men accelererede til en utrolig høj hastighed. Observatørerne var sikre på, at ingen flyvevåben har et fly, der kunne fange dette objekt.

Det belgiske flyvevåben sendte denne nat to F-16 jagere op for at identificere objektet. Trekanterne blev set på flere NATO-landes radarer. Jagerpiloterne kunne også se objekterne på deres radar og endda visuelt på et tidspunkt. Men

F-16 jagerne - nogle af det bedste jagerflyi verden - blev fuldstændigt udmanøvreret af det trekantformede fartøj. Ikke blot kunne det accelerere med en utrolig høj hastighed og vende på en 25 øre - det kunne også ændre højde meget pludseligt. Fx registrerede både radaren og observatørerne på et tidspunkt, at trekanten lod sig falde omkring 1,5 km ned på ét sekund!

Dette objekt var under intelligent kontrol, ifølge chefen for det belgiske flyvevåbens operationsenhed, oberst Wilfried de Brouwer, som konkluderede: „Der var logik i ufoets manøvrer“.

Fotografi af det trekantede objekt, der blev set over Belgien 1. april 1990.

Observation nær Bruxelles den 1. december 1989.

Tegning: Benoit Vierin

Nick Pope, som kort efter denne hændelse arbejdede for ufo-afdelingen i det britiske forsvarsministerium, havde kontakt med den belgiske regering, som konkluderede, „at et fysisk fartøj havde fløjet over Belgien den nat“. Men tilføjede dog, at man ikke havde den ringeste anelse om, hvad det var for et objekt. [4]

Ligesom de andre trekanter, som folk havde set, var det belgiske et virkeligt objekt. Spørgsmålet var så: Hvor hørte det til?

Vores eller deres?

Mange mennesker mistænker de trekantede objekter for at være et yderst hemmeligt, amerikansk projekt. Officielt findes der ikke et luftfartøj, der har facon som en ligesidet trekant.

Northrop Grummans B-2A Spirit Stealth bombefly.

B-2 Stealth-bombmaskinen er et mærkeligt udseende monster, men det er ikke en trekant, og det kan ikke manøvrere ligesom trekanterne.

Der er god grund til at tro, at det amerikanske flyvevåben har udviklet et trekantet fartøj. I august 1989 arbejdede tidligere medlem af Royal Observer Corps, Chris Gibson, på en borerig i Nordsøen omkring 40 km fra Norfolks kyst.

Chris Gibson er blevet beskrevet som en af verdens største eksperter i flykending og har deltaget i internationale

flykendingsturneringer, hvor man på lang afstand skal genkende fly, som kun vises på skærmen i en brøkdel af et sekund. Da observationen i Nordsøen fandt sted, var han i færd med at skrive en manual

om flykending.

Hvad, han så den dag, var et sort fly med en facon som en perfekt, ligebenet trekant, hvor næsen havde en vinkel på 30 grader - i færd med at tanke i luften fra en KC-135. To F-111 jagere fulgte fartøjet. Det trekantede fartøj var lidt større end en F-111.

Luftfartsskribent Bill Sweetman siger, at „intet andet fly end et overlydsfly eller en testmodel af et sådan fly er nogensinde blevet bygget eller undersøgt med den facon“. [5]

Almindeligvis har folk troet, at deres observationer drejede sig om det sagnomspundne Aurora, som er den formodede efterfølger til verdens „officielt“ hurtigste fly, SR-71 Blackbird. Selvfølgelig eksisterer Aurora ikke officielt, men rygterne vil vide, at det har en størrelse og facon, som det fartøj Gibson så.

Men hvis nu Aurora (eller det samme fly under et andet navn) findes, er det meget lidt sandsynligt, at det var det fly, der blev set over Belgien i 1989-1990. Og sandsynligheden for, at det var det fly, der var skyld i Hudson Valley observationer, er endnu mindre. Det siges, at Aurora er hypersonisk, hvilket betyder, at det kan flyve hurtigere en Mach 5. Rygterne siger, at det kan flyve så hurtigt som Mach 8. Men svæve? Ændre højde pludseligt? Der er ingen beretninger om - heller ikke fra luftfartsjournalister - at Aurora har disse evner.

SR-71B fotograferet fra et US Airforce tankfly den 28. januar 1997 over Dryden Flight Research Center.

Foto: NASA/Jim Ross

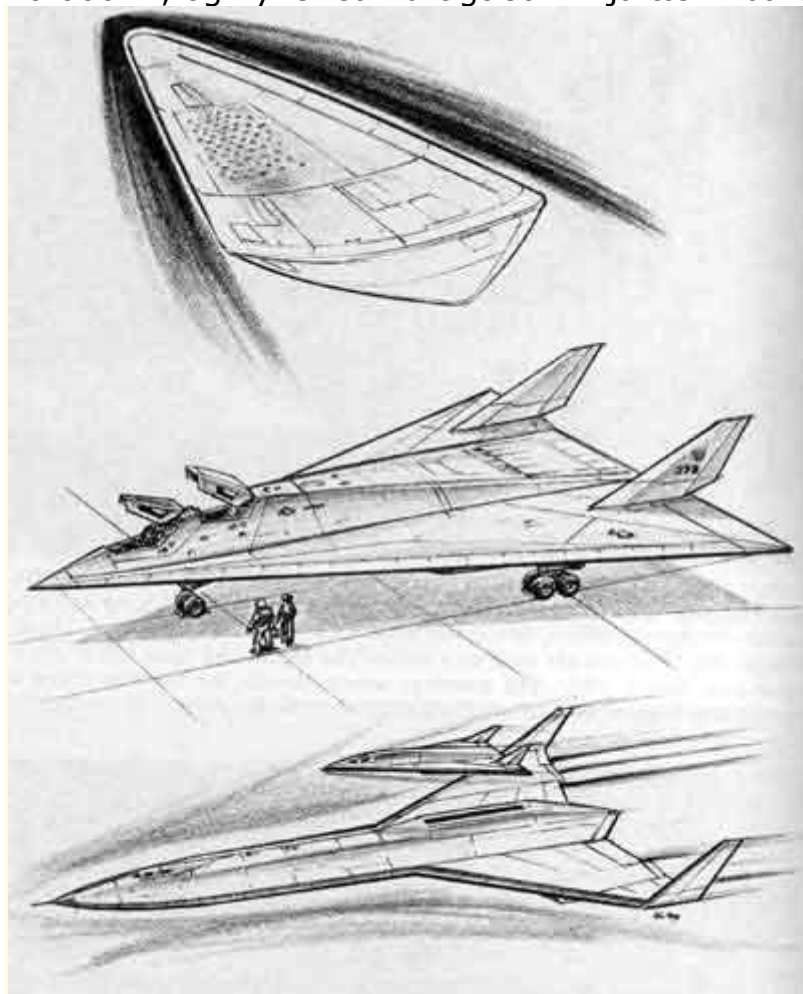
Verdens mest hemmelige, „ikke-eksisterende base“ - Area 51 ved Groom Lake - fotograferet fra satellit i 1991. Area 51 har verdens længste startbane, og her er hemmelige flytyper blevet udviklet og prøvefløjet gennem årtier.

Black Manta

Der findes et fly i „legendernes land“, som passer meget godt med beskrivelserne i disse observationer af trekantede objekter. Det er Black Manta, TR-3 - endnu et fly som „ikke eksisterer“. Alt, hvad vi tilsyneladende ved, er fra rygtemøllen, som beskriver objektets evne til at svæve lydløst.

Rygterne vil vide, at der er to forskellige modeller, en TR-3A og en TR-3B. Den første skulle være 15 m lang, 5 m høj og have et vingefang på 20 m. Den anden skulle være 200 m fra vingespids til vingespids. Da det ikke er muligt at få oplysninger om disse to fly bekræftet, er de eneste detaljer, som jeg kan fremskaffe om dette hemmelige, flyvende uhyre fra dem, som tror på dets eksistens. Det siges, at det er et taktisk overvågningsfly, der foretog sin første flyvning i begyndelsen af 1990'erne.

Bevillingerne og opgaverne kommer fra NRO (National Reconnaissance Office), NSA (National Security Agency) og CIA. TR-3B's overflade er formodentlig behandlet med et materiale, der er reaktiv over for elektroniske radarimpulser og kan ændres, så den absorberer radarsignalerne. Flyet er derfor usynligt. Dertil siges det, at flyet kan opholde sig i ubegrænset tid i meget stor højde, 40.000 m, og flyver så hurtigt som - ja tænk bare - Mach 9.

Tegneres versioner af de forskellige Aurora-typer. Øverst »Black Diamond«. Dernæst Nordsø-Auroraen og nederst XB-70 Aurora. Historierne om Aurora begyndte at dukke op i slutningen af 1980'erne og nåede deres højdepunkt i 1994.

Jeg er på ingen måde ekspert på dette område. De, som påstår, at de er, fortæller, at TR-3B har noget, man kalder magnetfeltforstyrrelser, som er en kviksølvbaseret, hurtigtroterende plasmaring, der omgiver besætningens kabine. Plasmaet accelereres op til en meget høj hastighed, som siges at resultere i en „tyngdekraftforstyrrelse“, der reducerer tyngdekraften med mere end 89%. Det er ikke direkte anti-tyngdekraft, men det gør fartøjet meget let. Det betyder, at det kan accelerere meget hurtigt i alle retninger.

Dette er påstandene, som står at læse på Edgar Fouchés hjemmeside. En videnskabsmand har fortalt mig, at de tekniske detaljer om plasmaets rotationshastighed „ikke er troværdige“.

Selv om Fouchés hjemmeside giver et

interessant billede af Black Manta, stammer de fleste oplysninger fra anonyme kilder, så det kan være, at mange af detaljerne er forkerte, selv om om de set i et større perspektiv lyder rigtige. [6]

På trods af, at al omtale af Black Manta er ren spekulation, kommer en del af påstandene tæt på de manøvreegenskaber, som karakteriserer de trekantede ufo'er. Findes Aurora? Jeg ved det rent faktisk ikke.

Selv om nogle få luftfartsskribenter anerkender den mulighed, at Aurora findes, kan ingen bekræfte det, og de fleste stiller sig meget skeptiske eller direkte afvisende. For mit eget vedkommende finder jeg det svært at afvise, at det amerikanske militær har en flyvende trekant. Man bør tage hensyn til Chris Gibsons omdømme. Når han siger, at han så en sort ligebenet trekant blive tanket af en KC-135, er jeg tilbøjelig til at tro ham. Jeg er også villig til at acceptere, at der findes andre meget hemmelige fly et sted derude.

Den amerikanske regering har for vane at deklassificere hemmelig militærteknologi, når det er belejligt eller nødvendigt. På det tidspunkt, hvor U-2 blev offentlig kendt, gik der ikke lang tid, før den fik en efterfølger, SR-71 Blackbird. Og vi hørte fx først om F-117A stealth-jageren i 1988, da det blev besluttet at øge produktionen af den, og det ikke længere var muligt at holde den hemmelig.

Problemer med kronologien

Selv de tidligere nævnte kandidater kan ikke forklare trekantfænomenet. Selv om noget så eksotisk som Black Manta er virkelighed, står det klart, at den kun kan forklare observationer efter 1990'erne. Eller hvordan? Hvor langt tilbage i tiden kan vi spore teknologien bag dette fly? Kan Black Manta have udløst observationerne over Belgien i 1989 og 1990? Og hvis den gjorde, hvad så med observationerne i Hudson Valley og endnu tidligere observationer? Hvornår bevæger vi os fra det mulige over det umulige til det latterlige?

Jeg spekulerer på, om TR-3A eller TR-3B kan forklare den følgende observation:

I dette tilfælde så adskillige mennesker i Hastings, MN, en klar efterårsnat et trekantet fartøj nærme sig fra øst med høj hastighed. Da det var lige over dem i en højde på omkring 1.800 m, „standsede det pludseligt“. Objektet havde et rød-orange lys på hver spids. Lysene ændrede sommetider farve til grøn.

Da det havde holdt sig svævende lydløst i et halvt minut, foretog det en langsom 180 graders vending "og efterlod et dampspor". Det holdt sig så svævende nogle få sekunder, før det fløj bort med en forbløffende hastighed. Det standsede pludseligt igen omkring 20 km borte. Det steg så lodret med en „utrolig hastighed“ og forsvandt.

Dette objekt ser helt sikkert ud til at have meget til fælles med den belgiske trekant, bortset fra at det blev set i oktober 1968.

Så vidt jeg ved, er denne rapport ikke blevet undersøgt, men hos National UFO Reporting Center (NUFORC) kan man læse 25 detaljerede rapporter om trekantede ufoer, som blev set i perioden mellem 1967 og 1973 - og der er mange fra før den tid.

Kilde: MUFON UFO Journal, april 2004/ -for & kmh

ANDEN OG SIDSTE DEL BRINGES I UFO-NYT NR. 1, 2005.

Referencer

1. The National UFO Reporting Centers hjemmeside <http://www.nuforc.org/>
2. Darryl Barkers hjemmeside, Illinois UFO
<http://www.dbarkertv.com/UPDATE.htm>
3. Night Seige, The Hudson Valley UFO Sightings, af dr. J. Allen Hynek, Philip J. Imbrogno og Bob Pratt, Llewellyn Publications, 2. udg. 1998.
4. Se Don Berliner (med Marie Galbraith og Antonio Huneus), UFO Briefing Document, Random House, 1995.
5. Bill Sweetman, Aurora, side 13-15, 64.
6. Se <http://seekers.100megs6.com/UFOMANSecretFouche.htm>

Læs mere om »Black Triangles« på UFO Evidence:

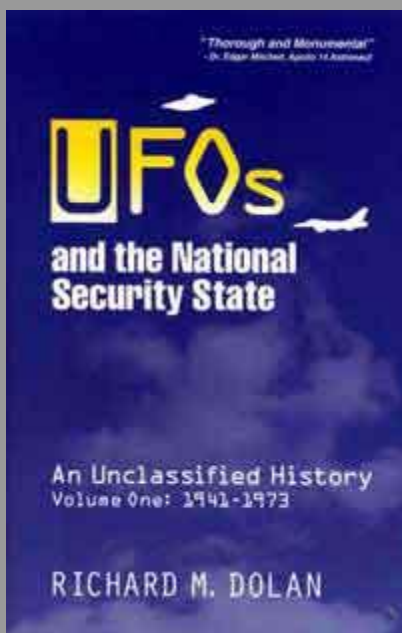
<http://www.ufoevidence.org/topics/triangles.htm>

Om forfatteren

Richard Dolan har studeret på Oxford University og tog sin embedseksamen på University of Rochester. Mens han arbejdede som selvlært erhvervsjournalist, blev han interesseret i „ufo-problematikken“. I 1995-1997 brugte han det meste af sin fritid på „en systematisk bibliografisk forskning“, og ledte efter mange udsolgte bøger og ufodokumenter frigivet ifølge loven om offentlighed i forvaltningen.

„Da jeg begyndte på mine undersøgelser“, fortæller han, „fandt jeg en overvældende mængde data. Jeg gennemgik dataene metodisk, sorterede alle relevante oplysninger og opsatte dem kronologisk. Da jeg mente, at jeg havde materiale nok om emnet til at skrive om det, gjorde jeg det“. Resultatet blev bogen UFOs and the National Security State.

UFOs and the National Security State An Unclassified History. Volume 1: 1941-1973

SUFOI har købt en del af restoplaget af *UFOs and the National Security State*. Bogen udkom i april 2000 og er på 544 sider med både en omfattende litteraturliste og et godt noteapparat. Bogen er ud over at være en kronologisk ufo-historiebog for perioden 1941-1973 rig på observationsberetninger, klassiske hændelser og ufologiske sammenhænge, som ikke er set før. Du kan sikre dig et unikt eksemplar af UFOs and the National Security State med Richard Dolans autograf ved at bestille bogen her på »Bøger på

engelsk«. Prisen er kun 269,00 kr.

Udvalgte citater fra UFOs and the National Security State:

Før vi kunne nå at foretage os noget, beordrede Hæren, efter at have talt med officielle U.S. kilder, undersøgelsen stoppet.

-Dr. Paul Santorini, om ufoer over Grækenland, 1946.

Det uidentificerede fartøj så ud til at foretage en meget hurtig og brat undvigelsesmanøvre.

-FBI Memo, beskriver forfølgelsen af en ufo over Nordsøen, 1947.

Jeg blev kontaktet en eftermiddag [i 1948] og bedt om at komme ind i Det ovale Værelse - præsidenten ønskede at se mig... Jeg fik besked på, at sende en rapport hvert kvartal til præsidenten, når jeg havde talt med folk fra den centrale efterretningstjeneste, om der havde været nogen ufo-observationer eller ej, og om det eventuelt udgjorde en strategisk trussel

-General Robert B. Landry, Air Force Aide til præsident Harry S. Truman.

[Objekt] beskrevet som fladt for oven og i bunden, og forfra så det ud til at have afrundede sider og let konisk ... Ingen udstødning eller synlige fremdriftsmidler. Beskrevet som flyvende med en utrolig høj hastighed... Piloten betegnes af kollegaer som meget troværdig og en god observatør.

-Air Force efterretningsrapport om en ufo-observation foretaget af F-51 pilot, 1951.

I seks timer ... der var mindst ti uidentificerbare objekter, som fløj ind over Washington. Det var ikke almindelige fly.

-Senior flyveleder til CAA, Harry G. Barnes, 1952.

Nogle af militærets officerer overvejer alvorligt muligheden for, at det er interplanetariske fartøjer.

-FBI memo om UFOer, 1952.

Der skal udvises maksimum sikkerhed, når det drejer sig om ufoer.

-CIA direktør Allen Dulles, 1955.

Jeg har talt med de berørte tjenester, og de er af den mening, at det ikke er klogt at offentliggøre noget om sagen på dette tidspunkt.

-Senator Richard Russell, leder af Senate Armed Services Committee, angående en ufo-observation under en rejse til Sovjetunionen i 1955.

Det, der bekymrer mig mest, er, hvad der skete med vores fly.

-Anonym Air Force officer, 1955.

Troværdige rapporter tyder på, at objekter, der er styret af tænkende, intelligente væsener, kommer ind i vores atmosfære med meget høj hastighed.

-Admiral Delmar Fahrney, offentlig udtalelse, 1957.

Bag kulisserne beskæftiger højtstående officerer fra flyvevåbenet sig med ufoer. Men gennem officielt hemmelighedskræmmeri og latterliggørelse får befolkningen den opfattelse, at de ukendte flyvende objekter er nonsens.

-Forhenværende CIA Direktør, Roscoe Hillenkoetter, offentlig udtalelse, 1960.

... troværdige oplysninger, men uden for referat fra Pease AFB i Portsmouth, antyder, at man jævntligt ser radarekkoer, og fly bliver ofte sendt på vingerne for at sætte efter disse objekter.

-Journalist John Fuller, 1965.

Jeg tror, der er en vis sandhed i disse rapporter ... Jeg tror, at den amerikanske befolkning har ret til en noget bedre forklaring end den, flyvevåbenet har givet til dato.

-Kongresmedlem Gerald R. Ford, March 1966.

Da mandskabet var omkring 15 km fra landingsstedet, begyndte statisk støj at forstyrre deres radiokommunikation. Fem til otte minutter senere aftog gløden, og ufoen lettede. En anden ufo blev set både visuelt og på radar.

-Klassificeret rapport fra et af flyvevåbenets udrykningshold på Minot AFB, 1966.

Min nuværende mening baseret på to års omhyggelige studier, er, at ufoer sandsynligvis er ikke-jordiske fartøjer, som er i gang med noget, der meget forsigtigt kan betegnes som 'overvågning'.

-Dr. James McDonald til Kongressen, 1968.

Hvis 'de' opdager dig, er det en gammel, men god tommelfingerregel, at 'de' er vore teknologiske overmænd. **-National sikkerhedsrådgiver, Lambros Callimahos, 1968.**

... der er intet kommet ud af de seneste 21 års studier af ufoer, som har forbedret vores teknologiske viden.

-Edward U. Condon, »Scientific Study of Unidentified Flying Objects«, 1969.

Manden, der krævede handling

Af Jacques Vallee

„Du har forrådt dit ansvar over for videnskaben Allen“, sagde den høje, følsomme, sorthårede mand og bankede med sin hånd på astronomens skrivebord. „Du skulle have tonet rent flag for længe siden!“

Kontrasten mellem de to modstandere var slående. Bag skrivebordet sad en moden herre, hvis fipskæg havde grå stænk. Han kneb øjnene sammen, da han opfattede budskabet. „Du forstår ikke min situation, vel Jim?“ svarede han og forsøgte at skjule sine følelser ved at blæse nogle skyer af blå røg fra sin pibe. „Hvor var du, da jeg forsøgte at få støtte fra den akademiske verden?“

Konflikten mellem de to mænd, J. Allen Hynek og James E. McDonald, giver et godt indblik i, hvordan videnskaben forholdt sig til det ukendte og dets relevans i forhold til den moderne verden. Bogen »Firestorm« fortæller deres historie og videnskabens forhold til det ukendte.

Igen og igen i videnskabens historie opdager forskerne nye fænomener, eller gamle fremstår pludseligt i et nyt lys.

Den viden, man får, skaber nye forhåbninger, da den viser, at den intellektuelle proces fortsat ændrer sig, og man får om muligt en bedre forståelse af naturen bag fænomenerne. En gang imellem frembringer denne nye viden blot nye bekymringer: Hvis fænomenet ikke passer ind i de kendte rammer, vil folk stille sig tvivlende over for de nye opdagelser og deres relevans. Man vil måske endda afvise de nye data af filosofiske, religiøse eller politiske grunde.

Gennem de seneste 50 år har vi set et sådan fænomen opstå - eller var det et gammelt fænomen set i et nyt lys? Det vakte voldsomt røre og skabte øjeblikkeligt strid i det teknologiske samfund. Striden drejede sig om de usædvanlige flyvende objekter. Den fortsætter den dag i dag. Og dr. James McDonald var en af de bedste fortalere for de fysiske objekters eksistens, ligesom han konkretiserede alle de udfordringer, som disse objekter skabte for den etablerede videnskab.

Piloter og andet militært personale begyndte at indrapportere ufoer under Anden Verdenskrig. Observationerne kulminerede mellem 1947 og 1952, så der blev hurtigt nedsat en officiel kommission i et forsøg på at finde en forklaring på, om observationerne var en del af et naturligt fænomen, eller om de var fysiske og fabrikerede objekter.

Tidligt i 1960'erne var meget få videnskabsmænd indvolveret i analyser af observationerne, for beskrivelserne var så mærkelige, objekterne så flygtige, og den politiske indblanding så problemfyldt, at de akademiske kredse afviste den mulighed, at videnskaben nogensinde ville foretage en dybtgående undersøgelse af ufoer. Nogle få af de stærkeste skeptikere anført af Donald Menzel og senere Carl Sagan bekæmpede ethvert forsøg på at få de bedste observationer undersøgt. Uden at tilslutte sig en så ekstrem holdning slog de fleste forskere sig til tåls med, at U.S. Air Force havde en undersøgelsesgruppe kendt som Project Blue Book, der tog vare på rapporterne. De fortsatte blot med at passe sig selv.

Den ophedede ordveksling, som jeg beskrev i indledningen, fandt sted på Dearborn Observatory på Northwestern University lige nord for Chicago. Jeg var vidne til den iltre ordstrid. Jeg mødte dr. J. Allen Hynek i 1963 på et tidspunkt, hvor han allerede fungerede som den ledende videnskabelige konsulent for Blue Book. Han var en tålmodig og dybsindig astronom, som ikke ønskede at vække den store opsigt. Da der indløb mange ufo-observationer, og de var så veldokumenterede, at de klassiske forklaringer ikke slog til, kunne han have trukket i nødbremsen, hvilket jeg ofte rådede ham til at gøre dog med behørig hensyn til det militære system, men han frygtede at blive isoleret, og han troede, at han ville blive boycottet og latterliggjort af ældre videnskabsmænd, hvis han gjorde det. Det var bedst at holde mund, mente han, indtil folk var rede til at høre, hvad han havde at sige.

Dr. James E. McDonald er temaet i bogen »Firestorm«. Han var manden, som sprang ind på scenen på dette tidspunkt, krævede handling, gik ind i sagerne med stor energi og afslørede de falske forklaringer. Han var fysiker med speciale i atmosfærens fysik og ansat på University of Arizona og havde et flot ry som uafhængig tænker, ekspert i vejret og dets udvikling, og han havde med succes kæmpet imod militærets placering af missilbaser nær byer. Han var også en førsteklases forsker og underviser. Hans historie, passionerede liv og hans kamp med de mere konservative dele af det videnskabelige samfund er aldrig før blevet beskrevet detaljeret, og hans engagement i ufo-problematikken skulle have været beskrevet for længe siden.

Det kaster lys over nogle af de mest usmagelige aspekter af det videnskabelige liv, på et tidspunkt hvor den amerikanske befolkning begyndte at stille spørgsmål til det etiske i det, som mange akademikere stræbte efter.

Jacques Vallee deltog sammen med J. Allen Hynek i et møde med FN's generalsekretær Kurt Waldheim (ses på billedet for bordenden) i FN's hovedkvarter i New York den 14. juli 1978. På dette møde var ufo-problematikken til debat på initiativ af Grenadas premierminister Sir Eric M. Gairy. Fra venstre ses den fhv. amerikanske astronaut Gordon Cooper, dr. Jacques Vallee, den franske forsker Claude Poher, dr. J. Allen Hynek og Sir Eric M. Gairy.

Foto: United Nations/Saw Lwin

Som ung computerforsker ved Northwestern University og med en stor interesse i ufo-problematikken var jeg så privilegeret at kende begge mænd, og jeg forsøgte at mildne deres debat.

Desværre stak deres konflikt meget dybere, og mine evner rakte ikke til at få dem til at indgå et forlig.

Det gav mig en følelse af, at de gode muligheder var tabt på gulvet, og at det gik mod en pinefuld ende. Derfor er jeg taknemmelig for, at Ann Druffel - en dygtig og anerkendt forsker - har lavet en storslået rekonstruktion af Jim McDonalds verden, hans kampe med skeptikerne, hans store anstrengelser for at få dataene forelagt flyvevåbnet, NASA og hans selvtilfredse kolleger, og hans lejlighedsvis sammenstød med mere fanatiske, irrationelle troende.

Druffel beskriver hans private kvaler, energi, hans heroiske forsøg på at få sat gang i sine ligemænd. Hun stiller skarpt på hans eventuelle fejltagelser.

I en tid, hvor få modige sociologer er ved at blive interesseret i at dokumentere videnskabens menneskelige aspekter, dens stridspunkter og konflikter, og de personlige motiver der formede dem, er Jim McDonalds tragiske liv en værdifuld kilde. Desuden er det også relevant for os i dag på alle måder.

Omkring 30 år efter de hændelser, som denne bog omtaler så godt og levende, fandt sted, er videnskaben endnu en gang udfordret af det uidentificerede fænomens fortsatte tilstedeværelse på en himmel oversået med teknologi. Emnet er endnu mere pirrende end dengang, men videnskaben har desværre ikke skiftet holdning! Der er den samme skændige afvisning og nedladende attitude. Skeptikerne er ikke de eneste, man kan give skylden for den manglende forskning. Nogle af de mest glødende fortalere for ikke-jordisk besøg har også travlt med at omskrive historien for at pleje egne interesser.

Vilde rygter om fænomenets udvikling i de første år, myndighedernes beslutninger og videnskabens reaktioner skabes og sættes i omløb hver eneste dag. I al denne forvirring hæver Ann Druffels værk sig over støjen og minder læserne om den videnskabelige og politiske sammenhæng. Det tvinger os til at revurdere det meste af det, vi har erfaret de seneste to årtier. Det minder os om de muligheder, der er gået tabt.

Undervurderede James McDonald ufo-fænomenets underfundighed og kompleksitet? Gjorde Allen Hynek det rigtige ved at advare ham mod, at hans ligefremme, energiske indfaldsvinkel ikke ville føre til noget konstruktivt? Ville en alliance mellem disse to mænd have givet - som jeg engang håbede - et spirende, enestående videnskabeligt gennembrud? Vi får aldrig et fyldestgørende svar på disse spørgsmål, men Ann Druffel, som tålmodigt har interviewet mange af vidnerne til dette drama, bringer os tæt på et svar ved i denne bog at levendegøre sagens hovedpersoner. Da jeg læste hendes bog, følte jeg, at jeg sad sammen med dem igen og lyttede til deres ophedede debat.

Den lektie, som Jim McDonald lærte os, er meget vigtig og må ikke gå i glemmebogen: Videnskaben skabes af mysterier og udfordringer, som kræver mere end blot en god indsats. Forskning kræver en utrættelig indsats, retskaffenhed og fokusering. Nogle af udfordringerne ligger på vores fatteevnes yderste grænse. De trodser vores anstrengelser på at få dem puttet inden for tidens kendte, snævre rammer.

Fra det øjeblik, hvor deres konfrontationer begyndte på Dearborn Observatory, havde Hynek og McDonald hver deres meget forskellige syn på, hvordan ufo-polemikken skulle gribes an, men de var dog enige om én ting: De delte den opfattelse, at videnskaben en dag ville få øjnene op, og hele dens struktur ville blive ændret radikalt, når den begyndte at forstå ufo-fænomenet og dets betydning.

En anden af Ann Druffels opdagelser var en speciel kilde, som virkelig fascinerede mig: Hun fandt ud af, at Jim McDonald havde skrevet dagbog, eller helt præcist en slags arbejdsrapport i fire dele. I måneder, der blev til to år, afskrev hun omhyggeligt teksterne, redigerede dem og udvalgte de væsentligste afsnit for os. Som en kilde til information om et af vor tids største mysterier er det bemærkelsesværdigt. Det viser også, hvordan en stor videnskabsmand tackler et nyt problem.

Jeg sammenlignede Jims notater med mine egne. Ann var så venlig at låne mig den kopierede tekst, som jeg sad og læste ved tastaturet til hendes Macintosh computer i hendes arbejdsværelse i Los Angeles. Jims beskrivelse af hændelser, som vi begge kendte til, passede ofte med mine, og vores indtryk af andre mennesker, der havde forbindelse til hændelserne, stemte også, selv de steder, hvor vi var uenige om, hvad der skulle gøres. Det var en god oplevelse at læse hans reaktioner på disse punkter med hans egne ord.

James McDonalds dagbog gør det klart, at han løb ind i præcis den form for dogmatisk skepsis, som Allen Hynek havde advaret ham imod mange år tidligere. Det var måske det, der fik ham til at fortsætte sit korstog. Men hans tragiske død indeholder en advarsel: Forestillingen om en akademisk uskyld er ikke andet end en charmerende myte. Vi har at gøre med en videnskabelig institution, som er uvillig til at acceptere nye, forstyrrende fænomener, akkurat som kirken i middelalderen afviste at acceptere, at Jorden var rund og kredsede omkring Solen. De lærde gejstlige ville ikke engang se gennem en kikkert. Nutidens akademikere opfører sig ikke meget bedre.

De afviste at undersøge de ufo-sager, som McDonald havde udvalgt, akkurat som de afviste Hyneks bøn om at lade ham offentliggøre de bedste data i deres officielle tidsskrifter.

En verden, hvor folk som Allen Hynek bliver ignoreret, en verden, hvor en person af James McDonalds kaliber får lov til at dø i ensomhed og misforstået, er en verden der skriger på drastiske reformer i de intellektuelle institutioner. Problemet stikker meget dybere end blot at vide, om der findes uidentificerede flyvende objekter eller ej, og hvor de stammer fra. Hvad der står på spil her, er vores egen sjæl og den usikre fremtid for den menneskelige intelligens.

Kilde:

Forordet til »Firestorm«

/ -for & kmh

Kampen for ufologien

Af Kim Møller Hansen

Druffel må have arbejdet i mange år på denne bog. Hun har gennemgået McDonalds personlige arkiver, hans notater, hel- og halvfærdige manuskripter, interviewet familiemedlemmer, gamle kolleger, venner og fjender. Hun giver et portræt af en meget produktiv, næsten manisk, videnskabsmand, der fra at efterforske lokale ufo-observationer i Arizona endte med at undersøge alle større sager verden over.

Fra midten af 1960'erne brugte McDonald al sin fritid på at efterforske ufo-hændelser. I årene 1958-1966 var han tæt knyttet til ufo-organisationen NICAP (National Investigations Committee On Aerial Phenomena). Samarbejdet foregik først i stilhed, men i 1966 trådte McDonald offentligt frem og blev den person, som medierne verden over ville tale med om ufo-forskning.

NICAP blev stiftet i 1956, **James E. McDonald (th.) sammen med John og da major Donald E. Pearce på radiostationen 2GB i Sydney den 26. juni 1967.** Keyhoe i 1957 blev NICAP's

energiske og karismatiske leder, voksede organisationen eksplosivt - ikke mindst da antallet af observationer steg markant i USA i 1964-66. På sit højeste havde NICAP 15.000 medlemmer og talte adskillige videnskabsfolk og højtstående officerer blandt sine medlemmer og i ledelsen. NICAP led en stille død i 1970-71. Medlemstallet svigtede, og interessen dalede, da Condon Kommissionen i 1969 konkluderede, at det ikke var værd at bruge tid på ufo-fænomenet.

James E. McDonald forsøgte i alle disse år at få kolleger til at interessere sig for fænomenet og undersøge det videnskabeligt, men forgæves. Ann Druffel beskriver levende sejre og nederlag i detaljer - dog uden at miste overblikket. Man mærker, at hun selv var aktiv i ufo-arbejdet sammen med McDonald, og at hun opfatter hans bidrag til ufologien som langt større end J. Allen Hyneks. Project Blue Book var en narresut, der skulle holde offentligheden hen med tågesnak og dårlige bortforklaringer - hvilket McDonald påviste gang på gang. Blue Book var lige fra oprettelsen lavt prioriteret i flyvevåbnet, og efterforskningerne blev derefter.

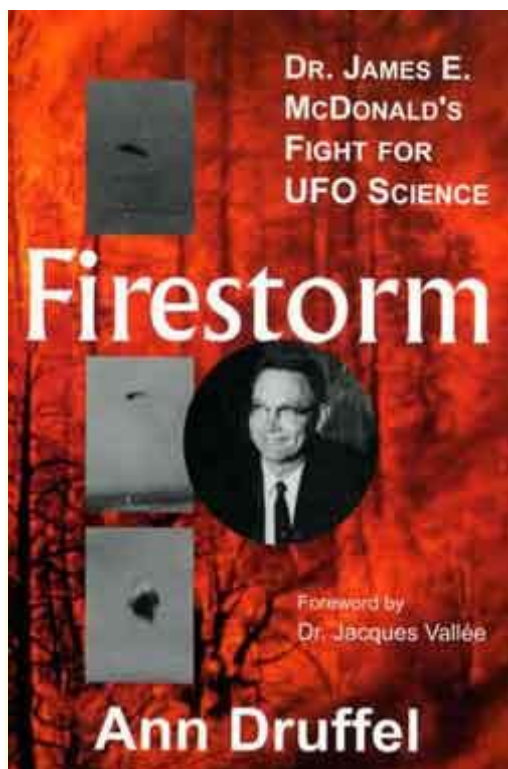
Druffel har ikke megen sympati for Hynek, der fremstilles som en mand, der over for McDonald indrømmede, at rapporterne blev elendigt efterforsket, og at forklaringerne var tilfældige og utilstrækkelige. En mand, der

Fra venstre mod højre: Dr. Thornton Page, dr. David L. Morgan, John G. Fuller, Richard Hoagland og dr. James E. McDonald. Fotograferet den 26. januar 1968.

var bange for at miste sit bijob som astronomisk konsulent for Blue Book. James E. McDonald var til gengæld - ifølge Ann Druffel - ikke bange for at tage chancer ved som respekteret videnskabsmand at stå frem og sige, at ufoerne fortjener et videnskabeligt studium.

McDonalds energi, frygtløshed, engagement og depressive perioder blev måske også hans død. Han arbejdede dag og nat både som forsker og med ufo-sager. I marts 1971 meddelte hans kone, Betsy, at hun ønskede skilsmisse. Det førte til, at McDonald den 9. april 1971 skød sig i hovedet. Selvmordet mislykkedes, men gjorde McDonald næsten blind. Efter en længere sygeperiode genoptog han sit videnskabelige arbejde og sin hobby - og arbejdede videre med den ufo-bog, han havde planlagt gennem længere tid, men som aldrig blev skrevet.

Den 13. juni 1971 blev McDonalds lig fundet under en bro uden for hjembyen. I tiden efter dødsfaldet var der i ufo-kredse mange rygter, om hvordan og hvorfor McDonald døde. Var han til besvær for nogen? Havde han opdaget noget afgørende nyt om ufoer og myndighedernes rolle, som krævede hans død? Osv.

Druffel er dog ikke i tvivl: McDonald døde for egen hånd med en revolver indkøbt kort forinden. Årsagen var en depression udløst af problemerne i privatlivet og den latterliggørelse, som politikere og fjender i videnskabelige kredse havde udsat ham for offentligt pga. hans ufo-interesse.

Ann Druffels »Firestorm« er ikke blot en biografi over en usædvanlig videnskabsmand, men også et glimrende signalement af en spændende periode i ufologiens historie med afsløringer af de intriger, manipulationer og

politikker, som mødte McDonald og ligesindede.

Druffels adgang til og brug af førstehåndskilder, bogens noter, kildehenvisninger og omfattende indeks gør »Firestorm« til en uundværlig bog. Bogens sidste 68 sider gengiver bilag (breve, rapporter, avisudklip o.lign.), som Druffel refererer til bogen igennem. Bilagene kan også ses på hjemmesiden www.5thworld.com.

Ann Druffel: *Firestorm - Dr. James E. McDonald's Fight For UFO Science*
Wild Flower Press 2003

609 sider, ill.

Bogen *Firestorm* koster kr. 389,00 kr. og kan bestilles i SUFOI Butikken under »[Bøger på engelsk](#)«.

40 nye rapporter om sammensværgelser

Står Disney bag masse mord på lemminger? Blev Tordenskjold henrettet?

Er ex-præsident Clinton morder? Hvad er smølfernes hemmelighed? Ny bog om konspirationsteoriernes farverige univers.

Hvem vidste, at John Wayne og Joseph Stalin var dødsfjender, og at den sovjetiske diktator ved flere lejligheder forsøgte at ombringe Hollywoods westernhelt? Eller at den græske skibsreder Onassis var en skruppelløs superskurk, der i årtier udskiftede den frie verdens ledere, som det passede ham? Eller at Monica Lewinsky-affæren hjalp Bill Clinton med at aflede justitsministeriets efterforskning af, om han stod bag mordet på Hillary Clintons elsker Vince Foster.

[40 nye rapporter om sammensværgelser.](#)

Næste nummer af UFO-Nyt

Udkommer medio februar 2005.

Læs 2. del om de flyvende trekanter og nyt om Mexico-filmen af de 11 ufoer.

Send ufo-mail til familie, venner og bekendte!

Synes du, at ufo-mail er spændende oplysninger og interessant læsning, så send denne ufo-mail videre til din familie, dine venner og bekendte.

Så har de også muligheden for at modtage ufo-mail gratis og uforpligtende, når der sker noget nyt:

Danske og udenlandske observationer eller fotografier, aktuelle himmelfænomener og spændende tilbud på ufo-materialer.